

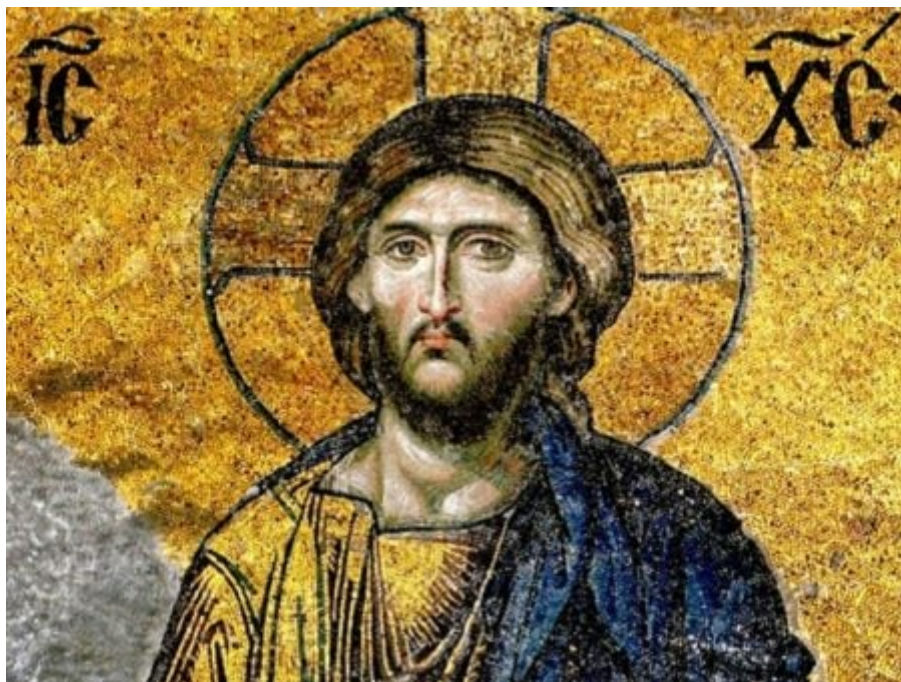
Η άρνηση της θεότητας του Υιού και Λόγου από τους «μάρτυρες του Ιεχωβά» (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=177703>)

Ο Υιός και Λόγος του Θεού δεν είναι ένας «δεύτερος» ή ένας «κατώτερος Θεός», κατά τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, αλλά ο πρώτος, ο καλύτερος και μεγαλύτερος από τους «πνευματικούς υιούς» του Θεού[1]. Όσα η Γραφή αποδίδει στην ανθρώπινη φύση του Χριστού οι Μάρτυρες του Ιεχωβά τα αποδίδουν στο πρόσωπό Του και αρνούνται τον διφυή χαρακτήρα του Θεανθρώπου Ιησού. Ο Ιησούς Χριστός θεωρείται ένας τέλειος άνθρωπος, σαν τον Αδάμ. Παρερμηνεύουν το χωρίο «Εγώ και ο Πατήρ εν έσμεν»[2].

Αρνούνται το ομοούσιο του Υιού με τον Πατέρα, παρόλο που η Καινή Διαθήκη ονομάζει τον Ιησού Χριστό α) Θεό με πραγματική σημασία[3], β) «πρώτον και έσχατον»[4], γ) Κύριο[5] και δ) τον εξισώνει με τον Πατέρα ως προς τη γνώση[6], την τιμή[7] και τα έργα[8]. Γι' αυτούς ο Ιησούς, ως ο Υιός και ο Λόγος του Θεού, ήταν το πρώτο κτίσμα του Θεού[9], μέσω του οποίου δημιουργήθηκαν όλα τα άλλα. Ο Λόγος ήταν ο πρωτόκτιστος υιός του Θεού, ο Αρχάγγελος Μιχαήλ[10].

Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι οι Μάρτυρες του Ιεχωβά αποδέχονται δύο δεδομένα για την ύπαρξη και τη φύση του Λόγου: 1) την «παρά τω Πατρί» ύπαρξή Του, στον ουρανό, η οποία αρχίζει με τη δημιουργία του από τον Θεό και τελειώνει με τη σύλληψη στη μήτρα της Μαριάμ[11] ως ανθρώπου και 2) την ύπαρξή Του ως τέλειου ανθρώπου στη Γη, η οποία ξεκινά με τη σύλληψη και τελειώνει με την ταφή Του. Μετά την Ανάσταση, ο Χριστός ζει την τρίτη κατάσταση της ύπαρξής Του, αυτήν του πνευματικού Υιού του Θεού[12].

(Συνεχίζεται)

[1] Για να στηρίξουν την άποψή τους, ότι ο Λόγος δεν είναι Θεός, στο βιβλίο τους «Μπορείτε να Ζείτε», στις σ. 39-40, γράφουν: «Μήπως είπε ποτέ ο Ιησούς ότι ήταν ο Θεός; Όχι, ποτέ δεν το είπε. Αντίθετα, στη Γραφή καλείται «Υιός του Θεού». Και ο ίδιος είπε: «Ο Πατήρ μου είναι μεγαλύτερός μου» (Ιω. 10, 34-36· 14, 28). Επίσης ο Ιησούς εξήγησε ότι υπήρχαν πράγματα που μόνο ο Θεός τα ήξερε (Μρκ. 13, 32). Επιπλέον, ο Ιησούς προσευχήθηκε στον Θεό και είπε «...πλήν μή τό θέλημά μου, αλλά τό σόν ἄς γινέσθω» (Λουκ. 22, 42). Αν ο Ιησούς ήταν ο Παντοδύναμος Θεός, δεν θα προσευχόταν στον εαυτό του ... Επομένως, ο Παντοδύναμος Θεός και ο

Ιησούς είναι δύο ξεχωριστά πρόσωπα. Ακόμη και μετά τον θάνατο, την Ανάσταση και την ανάληψή του στον ουρανό, ο Ιησούς δεν ήταν ίσος με τον Πατέρα». Στη σελίδα 40, γράφουν: «Αλλά δεν ονομάζεται ο Ιησούς Θεός στη Βίβλο;» μπορεί κάποιος να ρωτήσει. Αυτό είναι αλήθεια. Όμως και ο Σατανάς καλείται θεός (Β' Κορινθίους δ' 4)». Επίσης στο χωρίο Ιω. 10, 34-36, στο οποίο οι άνθρωποι ονομάζονται «θεοί», με ηθική έννοια, λόγω της «κατ' εικόνα καί καθ' όμοίωσιν» δημιουργίας τους, (Ιω. 20, 28). Ο σκοπός των Μαρτύρων του Ιεχωβά» είναι φανερός. Αφού ο Σατανάς και οι άνθρωποι ονομάζονται στη Βίβλο θεοί χωρίς να είναι, τότε και ο Χριστός με τον ίδιο τρόπο ονομάζεται θεός, αλλά δεν είναι ίσος με τον Ιεχωβά. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν ενδιαφέρονται για την πραγματική ερμηνεία της Γραφής. Ο Σατανάς λέγεται μεν «θεός του αιώνος τούτου» (Β Κορ. 4,4), αλλά και θεός των «απίστων» και των «απολλυμένων». Έχουμε εδώ παράλληλη έκφραση με το χωρίο Ιω. 12, 31, όπου ο Σατανάς ονομάζεται «άρχων του κόσμου τούτου». Η έννοια των χαρακτηρισμών αυτών είναι ότι όσοι δουλεύουν στην αμαρτία έχουν ως Θεό την «κοιλιά» τους ή τον Σατανά. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 194-195.

[2] Ιω. 10, 30. «*Η Αλήθεια*», σ. 23. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 195-196. Η «Σκοπιά» πιστεύει πως ο Λόγος ήταν το πρώτο δημιούργημα από το εδάφιο που λέει «στην αρχή υπήρχε ο Λόγος» (Ιω. α' 1). Ο Θεός είναι άναρχος, μόνο τα δημιουργήματα έχουν αρχή. «Αρχή» στην Αγία Γραφή σημαίνει εκείνο το χρονικό σημείο κατά το οποίο ο Θεός δημιούργησε το πρώτο Του δημιούργημα. Βλ. Αντ. Αλεβιζόπουλος, *Οι Χιλιαστές μάς Γράφουν*, (Αθήνα: εκδ. Αποστολική Διακονία, 1982), σ. 250-251.

[3] Ιω. 1,1: «καί Θεός ἦν ὁ Λόγος». Ιω. 20,28: «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου» (Θωμάς). Ρωμ. 9, 5: «ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεός εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας». Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 196.

[4] Αποκ. 1,18· 2, 8· 22,13. Πρβλ. Ησ. 44, 6. Αποκ., 1, 8· 21, 6 και 22,13. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 196. Εἰς τον Χριστό η ανθρώπινη φύση τελειούται, αναδημιουργείται. Το ανθρώπινο πεπρωμένο λαμβάνει διά της πίστεως μια καινούργια διάσταση ζωής χωρίς τη φθορά και τον θάνατο και η Ανθρώπινη ζωή «κρύπται συν τω Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ». Κατά αυτήν την έννοια, ο Χριστός είναι ο «έσχατος Αδάμ», από τον οποίον απορρέουν η αγάπη, η ελπίδα, ένας νέος πνευματικός κόσμος. Βλ. Φλωρόφσκυ, *Όπ.π.*, σ. 51. Πρβλ. Α. Θεοδώρου, (1995), *Όπ.π.*, σ. 116-117.

[5] Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά υποστηρίζουν ότι οι αντιγραφείς και οι μεταφραστές της Βίβλου, όπου υπήρχε το τετραγράμματο σύμπλεγμα έγραψαν «Θεός» ή «Κύριος». Επομένως θα πρέπει να δεχθούν ότι και η ονομασία του Ιησού ως Κύριος σημαίνει Ιεχωβά-Θεός. (Βλ. Ματθ. 7, 22· 22, 43-44· 24, 42. Λουκ. 1, 43· 2, 11. Ιω.

20, 28. Πράξ. 1, 24· 11, 8.1 Κορ. 2, 8 κ.λπ.). Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 196

[6] Ιω. 10, 15· 16, 30. Λουκ. 10, 22. Βλ. Τρεμπέλας, (1974¹⁸), *Όπ.π.*, σ. 431,465, 283. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 197.

[7] Ιω. 5, 23. Αποκ. 5, 13. Τρεμπέλας, (1974¹⁸), *Όπ.π.*, σ. 396-397, 1009. Εβρ. 1, 7. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 197.

[8] Ιω. 5, 19, 21, 26. Τρεμπέλας, (1974¹⁸), *Όπ.π.*, σ. 396-397. Πρβλ. Ιω. 16, 15 και 17, 10. Τρεμπέλας, (1974¹⁸), *Όπ.π.*, σ. 463,467. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 197.

[9] Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, για να στηρίξουν στη Γραφή την αρειανική κακοδοξία τους για τον Υιό ως κτίσμα του Πατρός, παραπέμπουν στο χωρίο Παροιμ. 8, 22-25 «Κύριος έκτισέ με αρχήν οδών αυτού εις έργα αυτού... προ δε πάντων βουνών γεννά με», το οποίο συσχετίζουν με τα χωρία Κολ. 1,15 «Ος έστιν... πρωτότοκος πάσης κτίσεως» (Η «Μετάφραση Νέου Κόσμου» γράφει «πρωτόκτιστος» αντί «πρωτότοκος») και η Αποκ. 3, 14: «η αρχή της κτίσεως του Θεού». Κατά τους Αρειανούς, η Σοφία, στην οποία αναφέρεται το χωρίο, είναι ο Υιός του Θεού, που τον δέχονταν ως τον «πρωτόκτιστον». (MANSI 2, 853A). Οι Πατέρες της Συνόδου δεν δέχθηκαν αυτήν την ερμηνεία και στηρίζουν ότι το χωρίο αυτό δεν αναφέρεται στη Σοφία (ο Λόγος-ο Υιός) του Θεού, αλλά στη «λογιστική σοφία», ως θείο στοιχείο μέσα στον κάθε άνθρωπο. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τη Σοφία του Θεού «κατ' εικόνα» του Θεού. Η «λογιστική σοφία» που έχει δοθεί στον άνθρωπο τον μεταβάλλει σε «εικόνα της Σοφίας του Θεού». Επειδή «ο κόσμος διά τον άνθρωπον» δημιουργήθηκε από τον Θεό, τόσο ο κόσμος, όσο και ο άνθρωπος υπήρχαν «εν τη του Θεού ενθυμήσει» (στο σχέδιο του Θεού) ανέκαθεν. Επομένως, και η «λογιστική σοφία» των ανθρώπων μέσα στον θείο Νου υπήρχε αιωνίως. Το «προ δε πάντων βουνών γεννά με», κατά τους Πατέρες, αναφέρεται στη μετάδοση της λογιστικής σοφίας από τους γονείς στα παιδιά (Γελασίου του Κυζικηνού, Σύνταγμα των κατά την εν Νικαία Αγίαν Σύνοδον πραχθέντων, κεφ. ιη'. MANSI 2, 844). Το μεν «Κύριος έκτισέ με...» αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Χριστού, η οποία προϋπήρχε στο σχέδιο του Θεού (στον θείο Νου) όλων των έργων του Θεού, το δε «γεννά με» του στίχ. 25 αναφέρεται στην αιώνια γέννηση του Υιού και Λόγου από τον Πατέρα. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά στην περίπτωση αυτήν, παραθέτουν το χωρίο των Παροιμιών από το κείμενο των Ο', για τον λόγο ότι το εβραϊκό κείμενο δεν αναφέρει «έκτισέ με», αλλά «ο Κύριος με είχεν εν τη αρχή των οδών αυτού» (βλέπ. και Π. Τρεμπέλα, Υπόμνημα εις τας Παροιμίας, Αθήναι 1969, σ. 77). Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 197-198. Για τον Υιό του Θεού πρβλ. Αλεβιζόπουλος, *Οι χιλιαστές...*, *Όπ.π.*, σ. 362-363.

[10] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 196-197. Η οργάνωση διδάσκει ότι δήθεν το χωρίο

Ιούδα 9 ονομάζει τον Ιησού «Μιχαήλ ὁ Ἀρχάγγελος». Πάλι, ὅμως, αποκαλύπτεται ἡ ἀπάτη των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Το χωρίο ἔχει ως ἐξῆς: «Ὁ δέ Μιχαήλ ὁ Ἀρχάγγελος ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωϋσέως σώματος οὐκ, ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν ἐπιτημῆσαι σοι Κύριος». Ὁ Μιχαήλ ὁ Ἀρχάγγελος μιλάει στον Διάβολο καὶ του λέει ὅτι ὁ Κύριος θὰ τον ἐπιτημῆσει. Πρβλ. Παπαδόπουλος, *Ὅπ.π.*, σ. 205, 212. Πρβλ. Κόκορης, *Ὁρθοδοξία...*, τ. Α', *Ὅπ.π.*, σ. 101.

[\[11\]](#) Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ιεχωβά υποτιμοῦν τὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου ἀποκαλώντας τὴ Μαρία καὶ δὲν τῆς ἀποδίδουν τὴν τιμὴν ποὺ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Τῆς ἀποδίδει «Υπερευλογημένη, Παμμακάριστο, Κεχαριτωμένη, ταπεινὴ δούλη» κ.λπ. Τὴ θεωροῦν ἓνα ἀπλὸ ὄργανο τοῦ Θεοῦ. Σύμφωνα με τὴν Ἀγία Γραφή, εἶναι Θεοτόκος. Μέσω αὐτῆς ἐνσαρκώθηκε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ (Ιω. 1, 1-14). Ἡ Ελισάβετ τὴν ἀποκαλεῖ μητέρα τοῦ Κυρίου (Λουκ. 1, 43). Τὴ δοξάζει καὶ μεγαλύνει ὁ Θεός (Λουκ. 1,49). Βλ. Κόκορης, *Ἀντιαιρετικὴ Πανοπλία...*, *Ὅπ.π.*, σ. 35. Τοῦ ἰδίου, *Ὁρθοδοξία...*, τ. Γ', *Ὅπ.π.*, σ. 33-37.

[\[12\]](#) Βλ. *Μπορεῖτε νὰ ζεῖτε*, σελ. 66: «Υπάρχουν τρία διαστήματα στὴ ζωὴ τοῦ Γιου τοῦ Θεοῦ. Πρῶτο, ὑπάρχει ὁ ἀγνωστος ἀριθμὸς των ἐτῶν ποὺ ἦταν μαζί με τὸν Πατέρα Του στὸν οὐρανὸ πρὶν γίней ἄνθρωπος. Μετά, τριαντατριεσῆμισι χρόνια ποὺ ἐζήσῃ στὴ γῆ μετὰ τὴ γέννησή του. Καὶ τώρα ὑπάρχει ξανά ἡ ζωὴ τοῦ πάνω στὸν οὐρανὸ σαν πνευματικὸ πρόσωπο». Βλ. Γιαννόπουλος, *Ὅπ.π.*, σ. 198-199.